

Arrest

**nr. 94 409 van 21 december 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 28 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Teheran en bent u Iraans staatsburger. U bent minderjarig en de jaren voor uw vertrek naar België verbleef u bij uw grootmoeder. Na ongeveer twee à drie maanden in het schooljaar 1389-1390 (Iraanse kalender; stemt overeen met 2010-2011 in de Gregoriaanse kalender) – het schooljaar start in de zevende maand – kreeg u via uw vriend M. (...) het telefoonnummer van een prostituee, N. A. (...) genaamd. Na een eerste mislukte poging had u korte tijd erna in het huis van M. (...) betaalde seks met haar. Ongeveer een maand hierna

kwam N. (...) naar u toe en zei ze dat ze van u zwanger was. Ze had al een buikje. Korte tijd erna kwamen ook haar broers haar zwangerschap te weten. Sindsdien ging u uit schrik voor haar broers niet meer naar school. Haar broers zochten u immers overal. Ze belden aan bij uw grootmoeder, bij uw vader, bij burens en bij vrienden. Ze konden u echter nooit te pakken krijgen. Op een bepaald moment – ongeveer twee maanden voor uw vertrek naar België – dreven de broers hun inspanningen om u te vinden echter op. Sindsdien schakelden ze ook vrienden in om u te vinden. Daarom besloot u bij uw tantes K. en L. (...) onder te duiken. U leefde al een maand ondergedoken toen u vernam dat er een convocatie toegekomen was. Uw vader besloot daarop uw vertrek naar het buitenland te organiseren. Na twee maanden ondergedoken geleefd te hebben verliet u Iran illegaal per vrachtwagen. De reis naar België per vrachtwagen duurde ongeveer zestig dagen. Op 7 december 2011 vroeg u in België asiel aan. Intussen vernam u dat er nog twee convocaties toegekomen waren. Er vond tevens een huiszoeking plaats. Hierbij werden onder meer uw identiteitsdocumenten in beslag genomen. U verklaarde niet naar Iran terug te kunnen keren uit vrees er verplicht te moeten trouwen met N. (...) en er door haar broers vermoord te zullen worden. Ter staving van uw asielaanspraak legde u de drie convocaties neer.

B. Motivering

Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient er gewezen te worden op het feit dat u uw identiteit op geen enkele manier aangetoond heeft. Als uitleg voor het feit dat u geen identiteitsdocumenten neerlegde, verklaarde u dat de autoriteiten uw identiteitsdocumenten in beslag genomen hebben (CGVS, p. 6). Deze verklaring is echter geenszins afdoende. Tijdens uw gehoor verklaarde u immers over de mogelijkheid te beschikken om uw identiteit aan de hand van een kopie van uw vaders shenasnameh (boekje van de burgerlijke stand) aan te tonen (CGVS, p. 7). In een shenasnameh wordt immers informatie betreffende de burgerlijke staat van de houder, zoals een eventueel huwelijk en eventuele kinderen, opgenomen. U kreeg vijf werkdagen de tijd om dit document neer te leggen. Er dient echter vastgesteld te worden dat u dit document vooralsnog niet heeft neergelegd, hoewel de termijn reeds geruime tijd is verstreken. Nochtans slaagde u er na het gehoor op het Commissariaat-generaal wel in andere documenten, zoals originele convocaties, uit Iran over te laten brengen. Het feit dat u uw identiteit helemaal niet aantoonde ondanks dat u hiertoe in de mogelijkheid verkeert, is een element dat van die aard is dat het voor mij onmogelijk maakt om een geloofwaardig zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie (betreffende de redenen waarom u uw land verlaten hebt, uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst, het eventueel risico van vervolging, ...).

Dat u uw werkelijke achtergrond en de omstandigheden van uw vertrek niet aannemelijk gemaakt heeft, blijkt tevens uit het feit dat er slechts weinig geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde reisroute. U verklaarde in verschillende vrachtwagens van Teheran naar België gereisd te hebben. De reis duurde ongeveer twee maanden en u verklaarde gedurende die twee maanden voortdurend in een vrachtwagen gezeten te hebben (CGVS, p. 9-12). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de afstand tussen Teheran en België ongeveer 5200 kilometer bedraagt. Het is dan ook erg onwaarschijnlijk dat een vrachtwagen ongeveer zestig dagen nodig zou hebben voor een dergelijk traject.

Voorgaande bevindingen ondermijnen dan ook danig de geloofwaardigheid van de door u geschetste omstandigheden van uw vlucht uit Iran.

Dat er aan de geloofwaardigheid van de door u geschetste context van uw vlucht uit Iran ernstig getwijfeld kan worden, blijkt tevens uit het feit dat u niet aannemelijk gemaakt heeft daadwerkelijk een prostituee zwanger gemaakt te hebben. Het is immers hoogst opmerkelijk dat u niet eens meer wist wanneer u met haar seksuele betrekkingen gehad heeft. Aanvankelijk zei u dat u na Novrouz (Nieuwjaar) 1390 (21 maart 2011) seks met haar had. U meende dat u in de eerste, tweede of derde maand van 1390 met haar seks had. Onmiddellijk erna zei u plots dat het voor Novrouz 1390 was. U gaf toen aan dat u in de zevende, achtste of negende maand van 1389 seks met haar had. Onmiddellijk erna corrigeerde u zichzelf opnieuw en zei u dat het twee of drie maanden na de schoolvakantie was. U dacht dat het ergens in de negende of tiende maand was (CGVS, p. 16). Daarnaast is het weinig waarschijnlijk dat, ondanks dat u op de hoogte was van het bestaan van seksueel overdraagbare aandoeningen en van voorbehoedsmiddelen, onbeschermd seksuele handelingen stelde met een persoon van wie u nota bene wist dat ze prostituee was (CGVS, p. 15). Verder is het bijzonder bevreemdend dat u de gemoedstoestand van het meisje, dat u een maand nadat u seksuele betrekkingen met haar had kwam vertellen dat ze zwanger was, beschreef als "normaal", i.e. "noch blij, noch triest" (CGVS, p. 22). Het is echter weinig geloofwaardig dat een meisje in de Iraanse context – naast het feit dat ongetrouwde moeders in Iran nog steeds sociaal gestigmatiseerd worden, staan er strenge straffen op het hebben van illegale betrekkingen (cf. administratief dossier) – rustig op

haar ongewenste zwangerschap zal reageren. Voorts is het merkwaardig dat er reeds uiterlijke tekenen van haar zwangerschap zichtbaar waren – volgens u had ze al een buikje (CGVS, p. 22) – ongeveer een maand nadat u haar zwanger gemaakt had. Tot slot is het bizar dat u op het moment van uw gehoor op het Commissariaat-generaal geen enkele informatie had over het feit of N. (...) een abortus overwogen heeft, of ze intussen bevallen is en of u intussen al dan niet vader was geworden (CGVS, p. 21). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen ernstig de geloofwaardigheid van de door u beweerde zwangerschap.

Bijgevolg komt de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen naar aanleiding van deze zwangerschap – u beweerde dat de broers van N. (...) u maandenlang tevergeefs zochten, dat er tegen u een klacht ingediend werd en dat er drie oproepingsbrieven verstuurd werden – tevens op de helling te staan. Dat aan deze problemen slechts weinig geloof kan worden gehecht, blijkt ook uit het feit dat het bijzonder merkwaardig is dat N. (...)s broers, die u maandenlang intensief gezocht zouden hebben, u nooit gevonden zouden hebben, ondanks dat u de eerste maanden nadat de zwangerschap bekend werd, niet ondergedoken leefde en dat de broers zelfs bij burens, uw vader en uw grootmoeder, bij wie u toen leefde, langskwamen (CGVS, p. 19-20). Deze vaststelling op zich werpt ernstige twijfels op betreffende de door u beweerde intensiteit van hun zoektocht. Ook aan de geloofwaardigheid van de door u beweerde klacht en de daaropvolgende convocaties dient ernstig getwijfeld te worden. Er zijn immers verschillende elementen die de authenticiteitswaarde van de drie door u neergelegde convocaties ondergraven. Zo stemmen uw verklaringen niet overeen met de inhoud van deze oproepingsbrieven. U verklaarde dat u voor uw vertrek uit Iran de eerste oproepingsbrief kreeg en dat u in de loop van de zesde maand van 1390 (augustus-september 2011) Iran verliet (CGVS, p. 8-9). Op de eerste door u neergelegde oproepingsbrief staat echter dat u op 23/7/1390 (15 oktober 2011), i.e. een kleine maand na uw vertrek, de eerste brief ontving. Hiermee geconfronteerd, herhaalde u dat u nog in Iran was toen u de eerste convocatie kreeg (CGVS, p. 25). Een louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen is hiervoor een weinig afdoende uitleg, temeer daar uw verklaringen betreffende de datum waarop u de eerste convocatie zou hebben gekregen eveneens weinig coherent zijn. Aanvankelijk verklaarde u dat u één maand voor uw vertrek uit Iran een eerste convocatie ontving (CGVS, p. 8). Later zei u dat u ongeveer een maand nadat u met N. (...) seksuele betrekkingen had een eerste convocatie kreeg. U voegde hieraan toe dat dit voor het einde van het jaar 1389 was. Onmiddellijk erna corrigeerde u zichzelf en gaf u aan dat u de eerste convocatie na Novrouz 1390, ergens in de zevende of achtste maand, ontving. Dit was tussen een half jaar en een jaar nadat u met N. (...) seks gehad had (CGVS, p. 17). Geconfronteerd met deze weinig coherente verklaringen, repliceerde u op weinig afdoende wijze dat u in uw leven niet alles opschrijft waardoor u de data niet kende (CGVS, p. 18). Gezien uw verklaringen niet met de inhoud van uw documenten te rijmen vallen en documenten om bewijskrachtig te zijn in een geloofwaardig relaas moeten kaderen, komt de authenticiteit van deze documenten ernstig op de helling te staan. Overigens blijkt uit jarenlang onderzoek door het Commissariaat-generaal van de door Iraanse asielzoekers neergelegde convocaties dat nagenoeg alle documenten vals waren. Bovenstaande beschouwingen ondermijnen dan ook ernstig de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen.

Tot slot kan er nog worden vastgesteld dat u geen enkele informatie had betreffende het misdrijf waarvan u beschuldigd zou zijn. Zo kende u niet eens de benaming van het door u gepleegde misdrijf. Toen u gevraagd werd van welke strafbare zaak u door N. (...)s broers beschuldigd werd, zei u enkel dat ze vonden dat u hun zus had beklad. Wat de juridische naam van dit misdrijf is, wist u echter niet (CGVS, p. 21). Ook had u geen enkele (correcte) informatie betreffende de strafmaat. Volgens u moet u met haar – indien ze niet getrouwd is – verplicht trouwen. Na dit verplichte huwelijk zou het verboden zijn om te scheiden. Als zij niet zou willen trouwen, riskeert u steniging en/of amputatie (CGVS, p. 21; p. 25). Op basis van uw beschrijvingen en uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt kan worden afgeleid dat u in Iran hetzij van overspel (zena), hetzij van illegale betrekkingen kan worden beschuldigd. Bij overspel gepleegd door niet-gehuwden, zoals u, bepaalt het Iraanse wetboek van strafrecht in artikel 88 de straf op 100 zweepslagen. Bij illegale betrekkingen, bijvoorbeeld geslachtsverkeer tussen ongehuwden, kan men veroordeeld worden tot maximaal 99 zweepslagen. Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Gezien u geen enkele correcte informatie had betreffende de straf die u bij uw terugkeer naar Iran zou riskeren, wordt bijkomend de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen fundamenteel ondergraven.

Het geheel van bovenstaande bevindingen noopt ertoe te besluiten dat er aan de door u beweerde problemen geen enkel geloof meer kan worden gehecht.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij vraagt in een enig middel de hervorming van onderhavige bestreden beslissing *"wegens machtsoverschrijding, wegens niet naleving van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en wegens foutieve of onvoldoende motivering van de beslissing"*. Hiertoe gaat verzoekende partij in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. Waar verzoekende partij stelt dat verwerende partij zich zou hebben bezondigd aan machtsoverschrijding of dat substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen niet zouden zijn nageleefd, stelt de Raad vast dat verzoekende partij op generlei wijze aanvoert op welke manier verwerende partij onderhavige bestreden beslissing met machtsoverschrijding zou hebben genomen en evenmin *in concreto* aanduidt welke substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen door verwerende partij niet zouden zijn nageleefd. Dit terwijl vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij merkt op dat zij tal van gegevens heeft aangebracht die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging, doch dat deze gegevens niet naar behoren zijn geïnterpreteerd. Zij meent dat er onvoldoende rekening werd gehouden met haar geringe scholing.

2.2.3.2. Het argument van verzoekende partij dat verwerende partij een aantal gegevens verkeerd geïnterpreteerd heeft, kan volgens de Raad geen afbreuk doen aan hetgeen in de bestreden beslissing wordt vermeld. Verzoekende partij zet immers niet concreet uiteen om welke gegevens het dan precies zou gaan en op welke wijze de verkeerde interpretatie van dergelijke gegevens een invloed zou hebben gehad op de genomen beslissing. Daarenboven stelt de Raad vast dat, gelet op de inhoud van het gehoorverslag en de inhoud van de bestreden beslissing, niet kan worden ingezien welke gegevens verkeerd begrepen en/of geïnterpreteerd werden (administratief dossier, stuk 4). Evenzo laat verzoekende partij na haar argument dat geen rekening werd gehouden met haar lage scholingsgraad *in concreto* uit te werken. Overigens kan uit de inhoud van het gehoorverslag niet worden afgeleid dat

geen rekening werd gehouden met haar laaggeschooldheid. Er werden haar immers geen vragen gesteld waarvoor verzoekende partij, om hierop te kunnen antwoorden, over een bepaald opleidingsniveau diende te beschikken. Haar laaggeschooldheid kan dan ook geen invloed hebben op de door de Raad behouden motieven van de bestreden beslissing.

Volledigheidshalve verwijst de Raad nog naar de bespreking van aangaande argumenten in onderstaande uiteenzetting.

2.2.4.1. Betreft de vaststelling dat verzoekende partij op geen enkele wijze haar identiteit heeft aangetoond, stelt verzoekende partij dat zij de originele documenten binnenkort zal ontvangen vanuit haar land van herkomst en dat zij deze documenten nog zal bijbrengen.

2.2.4.2. De Raad wijst er wederom op dat de bewijslast bij de kandidaat-vluchteling zelf berust die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). De Raad acht het niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om te verwachten dat verzoekende partij, die tijdens haar gehoor aangaf in de mogelijkheid te verkeren om haar identiteit aan te tonen aan de hand van een kopie van de shenasnameh van haar vader, een ernstige inspanning onderneemt om dit stuk ook effectief te bekomen, zeker nu, zo blijkt uit de bestreden beslissing, haar een bepaalde termijn werd gegeven om dit document alsnog neer te leggen, wat erop wijst dat verzoekende partij op de hoogte werd gebracht van het belang van het neerleggen van dergelijk document en nu verzoekende partij er kennelijk wel in slaagde om andere documenten, zoals originele convocaties, uit Iran te laten overbrengen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij tot op heden geen enkel document heeft bijgebracht waarmee zij haar identiteit alsnog kan staven. Zij toont ook helemaal niet aan dat zij hiertoe veelvuldige, aanhoudende pogingen heeft ondernomen. Het feit dat verzoekende partij haar identiteit helemaal niet aantoonde, ondanks dat zij hiertoe in de mogelijkheid verkeert, zorgt ervoor dat de geloofwaardigheid van haar verhaal op zeer ernstige wijze wordt gehypothekeerd.

2.2.5. Aangaande het argument van verzoekende partij betreffende de motivering van verwerende partij dat verzoekende partij geen enkele correcte informatie betreffende het misdrijf waarvan zij beschuldigd zou zijn, kan geven, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.2.6.1. Verzoekende partij houdt vol dat de convocaties die zij heeft ontvangen, authentiek zijn. Indien verwerende partij van oordeel is dat deze stukken vals zijn, dient zij dit aan tonen. Zij meent dat verwerende partij kwade trouw dient te bewijzen.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat de opmerking van verwerende partij, met name: *“Overigens blijkt uit jarenlang onderzoek door het Commissariaat-generaal van de door Iraanse asielzoekers neergelegde convocaties dat nagenoeg alle documenten vals waren.”* als overtollig moet worden beschouwd. Immers, verwerende partij motiveert op zeer omstandige wijze waarom de authenticiteit van de door verzoekende partij bijgebrachte documenten op de helling komt te staan. Zo legt verzoekende partij, betreffende het ontvangen van de eerste oproepingsbrief, wel erg incoherente verklaringen af, die niet rijmen met de inhoud van de documenten. Verder wijst de Raad er in dit verband op dat aan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, hetgeen *in casu* duidelijk niet het geval is. Verzoekende partij kan de zeer opvallende incoherenties met betrekking tot de door haar voorgelegde documenten evenmin goedpraten. De Raad oordeelt dan ook dat geen verder onderzoek naar de authenticiteitswaarde van de documenten dient te worden gevoerd.

2.2.7.1. Waar verzoekende partij wordt verweten geen enkele informatie te hebben over het feit of N. ondertussen een abortus heeft overwogen, of dat zij intussen bevallen is, bevestigt verzoekende partij dat zij inderdaad geen informatie heeft hierover. Dit komt echter omdat haar familie, omwille van de schande die dit incident heeft veroorzaakt, er niet meer over wil praten. Daar waar verwerende partij eveneens opmerkt dat het merkwaardig is dat er reeds na een maand uiterlijke tekenen van de zwangerschap te zien waren, repliceert verzoekende partij dat zij nooit seksuele voorlichting heeft genoten. Zij meende derhalve dat het mogelijk was om een maand na de betrekkingen al tekenen van

zwangerschap te bemerken. Zij legt uit dat N. een ietwat mollig figuur had, zodat zij het één en ander verward heeft met tekenen van zwangerschap.

2.2.7.2. De Raad merkt ten eerste op dat hij niet overtuigd is door het door verzoekende partij aangebrachte verweer omtrent de vaststelling dat verzoekende partij geen nieuws heeft over hoe het met N. is gesteld en of zij nu al dan niet vader is geworden. Het komt immers niet overtuigend over dat haar familie, teneinde haar te helpen met haar asielaanvraag, documenten, zoals originele convocaties, toestuurt en dat zij haar op de hoogte houden van de problemen die er zich nog hebben voorgedaan – er vond, volgens de verklaringen van verzoekende partij, nog een huiszoeking plaats, waarbij onder meer haar identiteitspapieren in beslag zouden zijn genomen en er kwamen nog twee convocaties toe – maar dat zij anderzijds dan met geen woord zouden willen reppen over het feit of verzoekende partij ondertussen al dan niet vader zou zijn geworden. Indien zij werkelijk hun zoon wensen te beschermen, hetgeen toch het geval blijkt te zijn, gelet op de verklaringen van verzoekende partij, kan ervan uitgegaan worden dat zij dergelijke informatie, die tot de kern behoort van haar asielaanvraag, toch wel met haar zouden delen. Bovendien kan men redelijkerwijze aannemen dat, indien N., een ongehuwde vrouw, effectief zou zijn bevallen van een kind, dit een nieuwe dimensie zou geven aan de voorgehouden problematiek. De Raad stelt ook nog vast dat verzoekende partij uitdrukkelijk heeft toegegeven tijdens het gehoor dat zij zich niet eens heeft geïnformeerd over deze zaken: *“Heeft u nog geïnformeerd bij uw vrienden of ze intussen bevallen is? Neen. Ik heb het nummer van niemand meer”* (administratief dossier, stuk 4, p. 21).

Betreft het verweer dat verzoekende partij aanbrengt om goed te praten dat zij heeft verklaard dat N. reeds na een maand uiterlijke tekenen van een zwangerschap zou hebben vertoond, met name dat zij nooit seksuele voorlichting heeft genoten zodat zij dacht dat dit mogelijk was en zij, bij nader inzien, de lichaamsvorm van N., en meer in het bijzonder haar dikkere buik, verkeerdelijk heeft aanzien als een pril teken van zwangerschap, stelt de Raad vast dat dergelijke uitleg een *post factum* verklaring uitmaakt die de voormelde inconsistentie niet kan goed praten. Dit klemmt des te meer nu uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekende partij toch wel enige seksuele voorlichting had genoten (administratief dossier, stuk 4, p. 15). Bovendien dient deze merkwaardigheid, alsmede het feit dat verzoekende partij totaal onwetend blijkt te zijn over hoe het verder is afgelopen met N. en haar zwangerschap, samen te worden gelezen met andere eigenaardigheden die verwerende partij dienaangaande heeft vastgesteld en die haar tot de conclusie hebben genoopt dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij daadwerkelijk een prostituee zwanger heeft gemaakt. Zo tilt verwerende partij eveneens zwaar aan het feit dat verzoekende partij niet eens meer kon zeggen wanneer zij met N. seksuele betrekkingen heeft gehad – verzoekende partij legt hierover zeer inconsistente verklaringen af – vindt zij het onwaarschijnlijk dat verzoekende partij, hoewel zij op de hoogte was van het bestaan van seksueel overdraagbare aandoeningen en van voorbehoedsmiddelen, onbeschermd seksuele handelingen stelde met een persoon van wie zij *nota bene* wist dat ze een prostituee was, en acht zij het bevreemdend dat verzoekende partij de gemoedstoestand van N., beschreef als normaal, hetgeen zeker voor wat betreft deze problematiek niet strookt met de Iraanse context. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen specifiek verweer aanvoert met betrekking tot deze elementen. Evenmin kan worden aanvaard dat haar beperkte scholingsgraad, zoals vermeld in punt 2.2.3.1., een verklaring biedt voor deze elementen.

2.2.8.1. Wat betreft haar verklaringen met betrekking tot de afgelegde reisweg, legt verzoekende partij uit dat zij uiteraard niet constant in de vrachtwagen heeft gezeten tijdens haar reis. Zij kwam af en toe buiten en de vrachtwagen heeft ook niet de hele tijd aan een stuk gereden. Verzoekende partij heeft gewoon willen aangeven dat zij een erg lange reis heeft ondernomen. Zij gebruikte een metafoor om haar verhaal kracht bij te zetten.

2.2.8.2. De Raad merkt op dat verzoekende partij tijdens haar gehoor meerdere keren uitdrukkelijk heeft weergegeven dat zij gedurende twee maanden in de vrachtwagen heeft gezeten en dat zij onderweg niet langer ergens is verbleven zonder in de camion te zitten (administratief dossier stuk 4, p. 12), hetgeen al niet strookt met haar *post factum* aangebrachte uitleg. Wat er ook van zij, verzoekende partij geeft in haar verzoekschrift zelf aan dat de tijdens het gehoor afgelegde verklaringen niet helemaal stroken met de waarheid, aangezien zij *“een metafoor”* gebruikte om haar verhaal kracht bij te zetten. De Raad wijst erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Het moge duidelijk zijn dat verzoekende partij, die zelf toegeeft te hebben overdreven om haar relaas kracht bij te zetten, niet heeft voldaan aan deze verwachtingen. Gelet op deze vaststellingen, kan worden besloten dat verzoekende partij er niet in slaagt om de geloofwaardigheid met betrekking tot haar verklaringen over de reisweg te herstellen.

2.2.9. Waar verzoekende partij benadrukt dat zij in haar land niet kan worden beschermd door haar autoriteiten tegen vervolging, merkt de Raad op dat zulke opmerking niet dienstig is. Hoewel zij eveneens voorhoudt vervolging te riskeren vanwege haar eigen autoriteiten, dient te worden vastgesteld dat haar asielmotieven als ongeloofwaardig moeten worden beschouwd waardoor het zich beroepen op de afwezigheid van nationale bescherming voor de beweerde problemen dan ook volstrekt irrelevant is.

2.2.10. De Raad stelt vast dat verwerende partij in haar beslissing motiveert dat het bijzonder merkwaardig is dat N.s broers, die verzoekende partij maandenlang intensief zouden hebben gezocht, haar nooit gevonden zouden hebben ondanks het feit dat zij de eerste maanden nadat de zwangerschap bekend werd niet ondergedoken leefde en de broers zelfs bij haar burens, haar vader en haar grootmoeder, bij wie zij toen leefde, langskwamen. Deze vaststelling ondermijnt volgens verwerende partij eveneens de geloofwaardigheid van haar voorgehouden problemen. Verder dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen verklaring biedt voor de geloofwaardigheid van haar asielrelaas nefaste merkwaardigheid. Aangaand motief wordt dan ook als onbetwist en vaststaand beschouwd en door de Raad zonder meer bijgetreden.

2.2.11. Uit hetgeen voorafgaat, kan worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen enkel geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) niet worden toegekend.

2.2.12. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van de overtollig bevonden motieven – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT